

„Prej, že je to něco s rebélií a máš tam jít hned jak dorazíš, což je asi teďka.“

„Máš asi pravdu.“

„Jo, ještě něco.“

„Co?“

„Hodně štěstí.“

„Díky, budu ho potřebovat.“

„Vlastně ještě jedna věc, víš jak si ten paranoik zařídil něco s heslem?“

„Jo.“

„Tak to je: Khada delera lis dhazdhó.“

„Díky,“ řekl a šel. Šel. Šel. Připadalo mu to jako věčnost. Po cestě ho zastavilo několik stínů, což samo o sobě nebylo divné, ale divné bylo na tom, že se chovaly nějak jinak, nedokázal to popsat, ale chovali se přívětivěji, ale to se mu asi jenom zdálo. Přišel k bráně, byla železná, masivní a před ní stálo několik stráží. Jeden z nich se k němu otočil a řekl: „Víš co máš říct?“

„Jistě.“

„Tak to řekni.“

„Khada delera lis dhazdhó.“

„Projdi,“ zasyčel elf, což je snad nemožné ve slově bez jakýchkoliv sykavek, ale jemu se to povedlo.

Brána se otevřela a Ghirdhes vešel do zahrady. Byla to velice zajímavá zahrada, taková ponurá a nepřátelská a přesto nádherná. Přišlo k němu jakési stvoření a zasyčelo: „Tudy prossssím.“ Ghirdhes vyšel následoval to stvoření do paláce. V paláci ho chvíli vedlo, jednou doprava, jednou doleva, dvakrát doprava, pak rovně a tak dále. Dorazili k jakýmsi dveřím. Byly bohatě zdobené a stály u nich stráže, které vypadaly na to, jakoby právě vstaly z hrobu. Dveře se otevřely. „Pojď dál Ghirdhesi.“

„Ano pane,“ řekl a vešel. Když vstoupil do místnosti, která mimochodem vypadala ještě lépe než zahrada, ikdyž v podobném stylu, přišel k La´Khanovi a poklekl před ním a řekl: „Co si přeješ, ó veliký?“

„Prý, že jsi v odboji, tedy podle mých zvědů.“

„Infiltroval sem se k nim, ó veliký.“

„Já věděl, že velitel stráží by mě nezradil.“

„Jistě, ó veliký.“

„Prý máš také stížnosti na jednoho ze svých lidí.“

„To mám ó veliký, je to patolízal a zabývá se moc zákony místo toho, aby jednal.“

„Dobře, vyřídím si to s ním a jaké máš vlastně informace o odbojářích, nechci jména, ale to co dělají.“

„Hlavně mluví, někteří říkají, že vás máme svrhnout, ale druhá část říká, že máme radši utéct, protože kdybychom šli proti vám, tak by sme skončili jako prasata na jatkách.“

„Dobře, velmi dobře, děkuji ti za informace a teď jdi, musím se věnovat magii.“

„Jistě ó veliký,“ řekl a odešel ze dveří, z paláce, ze zahrady, zpátky na strážnici. „Tak co, jak to dopadlo?“

„Ale jo, dobře, ale mohlo to být lepší a možná se zbavíme toho pablba.“

„Tak to je skvělý,“ řekl a zachechtal se. Pak už celou noc hlídal. Moc problémů nebylo, ale něco se určitě stalo. Těsně před střídáním stráží se Ghirdhes probudil. Dělal to tak vždycky a nikdo na to nepřišel, protože to nikoho nezajímalo. Když vyšel ze strážnice přišel k němu Zhilard. „Nazdar,“ řekl.

„Nazdar, co chceš?“

„Něco ti musím ukázat, pojď prosím tě se mnou.“

„No dobře,“ řekl a vyšli. Šli. Za chvíli byli skoro u hradeb, když tu Zhilard zahnul. Vešli do nějaké budovy a Zhilard ukázal na poklop a řekl: „Vlez tam prosímtě.“

„Jasně,“ řekl a udělal. Když už byl na zemi, všiml si, že to není kanál ani obyčejný sklep, bylo to cvičiště, kovárna a vlastně všechno možné dohromady. „Co to je?“

„To je cvičiště našeho odboje.“

„Jak ste to utajili?“

„Pomocí velikého Ignise.“

„Ignis?“

„Ano, Ignis, bůh ohně a nejvyšší ze všech, ochránce tohoto města.“

„To zní divně.“

„Pro toho, který vyrůstal bez jeho ochrany ano, ale pro mě, starého veterána ne.“

„A jak vypadá ten Ignis?“

„No, nevíš to, ale vždy, když sme potřebovali se nám ukázal vtělením do někoho, občas ork, občas člověk nebo trpaslí, ale nejradši se převtěluje do aterida.“

„Aterid?“

„Ty si o nich nikdy neslyšel? Ty si neslyšel jak zničili mocnou říši Leishmaniů?“

„Ne.“

„Dá se to pochopit, elfové mají strach.“

„A jak ti ateridé vypadají?“

„Podobně jako člověk, jenom mají úplně prázdné oči různých barev, ostřeji řezané rysy, mají hrdost, jsou čestní, jsou to dokonce příbuzní draků, ale to se mi nějak nezdá a ještě je taky poznáš podle jejich mluvy, mluví s hrdostí v hlase, taky trochu ostřeji a vždy mají zbraň po ruce, taky mají šest prstů, ale jak sem ti řekl, mohl by sis je splést s člověkem.“

„Aha a proč si mě sem vlastně přivedl?“

„Chceš se zapojit do našeho odboje?“

„No, já nevím.“

„Rozmysli si to dobře, druhá šance nebude.“

„Taky, že si to rozmyslím, zítra k tobě přijdu a řeknu ti to.“

„Musíš se rozhodnout tady.“

„To je tedy velmi špatné, dobře, přemýšlím.“

„Čekám.“

„No.....tak dobře, přijímám, ve jménu...toho vašeho Ignise.“

„Dobře,“ zasmál se, „teď tě zavedu do do Ignisovi svatyně, pojd' prosím tě za mnou.“

„Jasně,“ řekl a šli. Vyšli dveřmi, které byli na straně. Šli chvíli rovně, pak zabočili, pak znovu a pak šli rovně. Došli k velmi obyčejným dveřím. Zhilard je otevřel. Vstoupili do obdélníkové místnosti. Po stranách byli pochodně a naproti dveřím byl takový oltář, na něm svíčky a taky na něm byla jakási kniha. „Dotkni se té knihy.“

„Dobře,“ řekl Ghirdhes a udělal to. Když se jí dotkl, projel jím obrovský žár, v duchu mu říkal nějaký ohnivý hlas: „Ghirdhesi, musíte skrz můj dar informovat armádu....armádu ohně, dělej, není času nazbyt.“ Po té hlas utichl, Ghirdhes otevřel oči a všiml si, že na ruce má znak ohně. „Co ti řekl?“ zeptal se Zhilard s nadějí a se strachem v hlase. „Řekl mi, že z skrz jeho dar máme informovat armádu ohně.“

„Jaký dar? Neřekl?“

„Ne.“

„Budu se muset zeptat velekněze.“

„Velekněze? Já myslel, že elfové zabíjel každého, kdo něco znamenal a velekněz by v tom seznamu měl být taky.“

„Chtěli ho zabít, ale velekněz Feuerritter je odrazil za pomoci velkého Ignise svým mečem.“

„Aha, takže za ním půjdeme?“

„Půjdu jenom já, protože ještě nejsi oficiálně přijat.“

„No dobře.“

„Víš o čem mluvil?“

„Nemám nejmenší tušení.“

„Tak já ti to teda řeknu.“

„Poslouchám, veleknězi.“

„Darem asi myslel dvě věci, myslel nejspíše oheň a tento meč,“ řekl a vytasil.

„Oheň chápu, ale ten meč ne.“

„Ten meč dal prvnímu veleknězi sám Ignis.“

„Aha a jak se chcete spojit s tou armádou ohně?“

„To bys měl vědět ty, tobě to řekl, takže teď ti slavnostně propůjčuji tento meč,“ řekl a podal mu ho. Ghirdhes si ho vzal, zavřel oči a začal se soustředit. Pevně sevřel jílec. Otočil se k pochodn a zabodl meč do jejího plamene. Ghirdhes se náhle oběvil někde úplně jinde. Byl v kruhové místnosti, uprostřed byl jakýsi stůl taktickou mapou a u něj bylo několik černě oděných postav. Ty postavy se na něj otočili a Ghirdhes poznal ze Zhilardova popisu ateridy. „Kdo jsi?“ zeptala se bílovlasá postava, která měla oči černější než noc.

„No...já.....očekával sem tady pomoc.“

„Pomoc?“

No, dostal sem se sem skrz Ignisův dar.“

„Ignis?“

„Jste armáda ohně, že?“

„Tak trochu, proč se ptáš člověče?“

„Mé město potřebuje vaši pomoc, trpíme pod nátlakem elfů, prosím, pomozte nám.“

„Z jakého města pocházíš?“

„Ehra, ale nepotřebujete spíš vědět, kde se nachází mé město?“

„Ne, stačí mi jméno a teď běž mám moc práce,“ řekl, mávl rukou a Ghirdhes byl zase u velekněze v pokoji.

„Tak co, mluvil si s armádou ohně?“

„Ano a pomohou nám.“

„To je dobře.“

„Tady máte zpátky meč, veleknězi,“ řekl Ghirdhes a podal mu ho. Velekněz si ho vzal a řekl: „Děkuji ti, Ghirdhesi, konečně si mi dodal sílu vzbouřit se.“

„Cože?“

„Musíme se vzbouřit, ale ne teď, musíme vyrobit zbroj hodnou, pro našeho vůdce.“

„Vůdce?“

„Mluvil si s armádou ohně, takže nás povedeš.“

„To je nesmysl.“

„Pochybuješ snad o vůli Ignise?“

„To ne, ale.....no dobře, ale musíte to udělat co nejdřív.“

„Jistě, Ghirdhesi,“ po těchto veleknězových slovech Ghirdhes odešel. Šel zpátky do domu. Vyjíměčně nepotkal žádného stína a to mu bylo divné. Koukl se za sebe. Byl tam elf. „A sakra,“ šeptl. Elf k němu došel, byl celý od krve a vesele se usmíval. Došel až k Ghirdhesovi a se smíchem mu řekl: „Kdo pak to tu je? Že by další jídlo? To mám dneska šťastnej den.“

„Tak to bys mě musel zabít.“

„A to si myslíš, že tě budu jíst živýho? Seš blbej? Živý jídlo sebou moc škube,“ řekl elf pln euforie a pak dodal nějaká magická slova: „Kchast slardch fholtch,“ sepal ruce, „a teď nás stínové nebudou rušit a já se zase nadlábnu MUHAHAHA.“

„Tak to si jenom myslíš,“ řekl Ghirdhes a praštil elfa do obličeje.

„Tak žrádlo se bude bránit, to mám rád,“ řekl a ukázal na něj. Ghirdhes odletěl a narazil do nějakého domu. Zvedl se a pak se rozběhl na elfa. Praštil ho, tedy málem, elf kolem sebe vyvolal magickou bariéru. Potom k němu napřáhl ruku, řekl: „Kchitakha,“ a Ghirdhesovi začali ubývat síly, zatímco elf vypadal čím dál silnějc. Jejich oči se střetli a

Ghirdhese napadl spásný nápad. Sebral poslední zbytky své síly a bodl elfa do očí. Vstal. Pak ho kopl do rozkroku a když se elf skrčil bolestí vrazil mu loket mezi lopatky. Elf zakňučel a spadl. Ghirdhes do něj začal brutálně kopat a kopal do něj ještě dlouho poté, co elf přestal kňučet. Po půl hodině od ukončení elfova kňučení, šel konečně domů, umyl se a šel spát.

Ráno ho probudil nějaký stín...ne nebyl to stín, ale bylo to něco horšího, byl to taetr. Taetr by vlastně démon, také častý elfí služebník, ale nehlídkoval, protože byl moc nápadný. Vypadal velmi hnusně (měl totiž rohy, znetvořený obličej a osm rukou) a nebezpečně a nejhorší na něm bylo to, že teď stál nad Ghirdhesovou postelí a říkal mu: „Ty jí s já nebo ty mrtvej.“

„Jasně,“ zabručel Ghirdhes. Potom vstal, převlékl se a do strážnického a šel za taetrem. Ten ho zavedl k místu toho mrtvého elfa. Kolem bylo spousta taetrů, pár stínů několika kategorií a dokonce pár těch ušatejch parchantů. „Vida, vida, kapitán stráží už tu je i se svým tlustým zadkem.“

„Co by ste potřebovali, velicí vládci?“

„Někdo brutálně zabil jednoho z nás.“

„Takže to nakonec udělal,“ řekl si jakoby pro sebe, ale aby to ostatní slyšeli.

„Kdo?“

„Jeden patolízal od nás.“

„Ty muset lhala, já být u toho, jak nějaké patolízal být převelena do kuchně,“ řekl nějaký taetr.

„No jo, ale ty si neslyšel, jak vyhrožoval elfům, že je zabije a nakonec to udělal.“

„Taetre, kde je?“

„On teď pracovat v kuchyňa.“

„Khi nyk leskordh, sha llisch jukesana to zeris,“ zakouzllil ten elf a dodal, „myslím, že už tam nepracuje.“

„Co se mu stalo, ó veliký?“

„Myslím, že to není tvoje věc, ale když se tak pěkně ptáš, tak to to řekne, právě se dusí a za chvíli bude po něm.“

„Jste nesmírně mocný, veliký elfe.“

„Jistěže.“

„Bratři,“ řekl jeden z výše postavených elfů, „pojdte se mnou pohřbít jednoho znás.“

„Jistě,“ řekli všichni sborově a nechali vznést tělo do vzduchu a šli s ním směrem ke hřbitovu. Přišli ke hřbitovní bráně a ta se otevřela. Jeden z taetrů všechny předběhl a rychle vykopal hrob. Tělo se začalo vznášet nad hrobem a elfové říkali něco v elfštině. Tělo se přemístilo do hrobu a hlína se zasypala. Najednou se z ničeho nic objevilo oslňující světlo a místo hrobu tam byl jakýsi strom, nebyl moc vysoký, ani malý, takový střední listnáč. „Měl bys být poctěn, že si to mohl být s námi,“ zasyčel někdo. Všichni odcházeli, jenom Ghirdhes zůstal stát a přemýšlel. Přišel k němu taetr a naznačoval mu, že má odejít. Ghirdhes nehnul ani mrvou. Stál tam ještě dlouho, skoro až do noci, bez ničeho, jenom přemýšlel. Náhle se otočil a odešel. Dnes měl noční směnu, takže už byl celkem unavený, ale nevadilo mu to, přišel totiž na způsob porážky elfů. Ještě se stavil doma, kde se oblékl do služebního a šel na strážnici. „Nazdar Ghirdhesi.“

„Nazdar.“

„Tak co, jak ses vyspal?“

„Blbě, probudili mě elfové, blbci.“

„To máš blbě, ale jedno udělali pozitivního, zabili toho parchanta.“

„Jo, jo, máš pravdu.“

„Nevíš, jestli se ve městě něco děje?“

„Co vím tak ne, proč?“

„Slyšel sem nějaký nepokoje.“

„To je dobře, konečně těm elfům namlátíme prdel,“ řekl, naklonil se a pošeptal Ghirdhesovi do ucha: „Ty seš taky v odboji?“

„Jo sem,“ pošeptal mu stejně ti še do ucha Ghirdhes.“

„Si musel zabít starýho Zhilarda, že?“

„Jo.“

„A taky ses setkal s veleknězem.“

„Jo.“

„A taky nás máš vést.“

„Jo.“

„A přišel si na způsob, jak těm parchantům nakopat zadek?“

„Možná, ale teď radši o tom nebudem mluvit.“

„Jasně,“ řekl a pak se věnovali práci. Po směně nešel jako vždy spát, ale zamířil k Džirodovi do hospody. Kývnul mu na pozdrav. Džird odpověděl stejným gestem. „Dal by sis něco?“

„Jo, pivo a jednu schůzku.“

„A co bys chtěla dřív?“

„Radši schůzku.“

„Je to tak důležitý.“

„Jo, je.“

„Dobře, můžeš jít.“

„Dík.“

„Nemáš zač.“

„Ale mám,“ řekl a šel za veleknězem. Otevřel dveře a slezl poklopem. Zastihl velekněze při modlitbě. Ten se na něj kouknul a vstal. „Co si přeješ?“ řekl.

„Možná sem našel způsob, jak bojovat s elfy.“

„Opravdu? Jaký? Říkej.“

„Napadlo mě to, když sem koukal na pohřeb jednoho elfa.“

„No?“

„Po jeho pohřbení se změnil ve strom.“

„Ano, to je součást jejich víry, věří že po smrti se stanou stromem. Také je zajímavé, že čím větší magickou mocí za svého života elf měl, tím větší strom je.“

„A nemohli bychom z těch stromů vysát tu sílu, kterou v sobě mají?“

„No, možná s požehnáním Ignise, no vlastně by to určitě šlo, ale jednalo by se o velmi složitý rituál....a na co vlastně chceš tu magii?“

„Přeměřovali bychom ji tak, aby poškodila elfsou posádku. Udělali bychom to, že by nikdo nemohl sesílat kouzla.“

„Jsi opravdu inteligentní, zatím mě to nenapadlo, ale bude to těžké, nejdřív bude potřeba udělat tvá zbroj a tvá zbraň.“

„Nepotřebuji.“

„Mlč, jsi nevyšším Ignisovým válečníkem, potřebuješ vybavení, které nese jeho požehnání.“

„No dobře.“

„Řeknu ti, až budeme hotový s tvou výzbrojí a teď jdi, musím se modlit k Ignisovi.“

„Jasně,“ řekl Ghirdhes a odešel. V hospodě si dal ještě pivo a šel do svého domu spát.

O měsíc později.....

Ghirdhes dostal vzkaz. Prý, že už mají jeho výzbroj. Poslední dobou elfové začali všechno prohledávat, mají podezření, že odboj není tak neškodný. Vlastně to začalo tím, že Ghirdhes zabil toho elfa, od té doby začali mizet služebníci, ale na elfa si ještě nikdo netroufl. Šel na shromáždění odboje. Tam mu mají předat

výzbroj. Vešel do budovy, otevřel poklop a začal lézt dolů. Když slezl dolů, zamířil rovnou do odbojářské kovárny. Vešel. Kovárna byla větší než cvičiště, ale to bylo kvůli tomu, že kovář byl opravdový mistr svého umění, což ale znamenalo, že potřeboval mnohem víc nástrojů, než třeba nějaký kovář z vesnice. „Zdravím Chalybsi,“ pozdravil kováře.“

„Zdravím Ghirdhe,“ odpověděl mu kovář a otřel si čelo.

„Prej, že to máš“

„Jo, ale velekněz chce být u předání.“

„To je mu podobný.“

„Nechápu proč musíte uctívat nějakýho ohniváka, proč neuctíváte správný trpasličí bohy.“

„To bude tím, že ty si trpaslík a my ne.“

„To asi jo.“

„Nevíš, za jak dlouho velekněz přijde?“

„Já jsem už tady,“ řekl velekněz.

„Už mu to teda můžem předat?“

„Jistě, jistě, mistře trpaslíku,“ otočil se na Ghirdhese, „Ghirdhesi, válečníče Ignisův, tímto ti daruji zbroj, která je tě hodna,“ řekl a podal mu něco.

„A já, Chalybs, mistr kovář ti dávám tuto sekyru, byla vyrobená z nejlepších surovin a tavil ji v ohni tvého boha, tímto ti ji dávám, nechť s ní zabiješ spoustu nepřátel.“

„Díky,“ řekl Ghirdhes, když mu podal sekyru a ještě nějakou pavézu. Položil to. Začal si oblékat svoji zbroj. Nejdříve si nasadil helmu s chocholem, potom zbroj, kalhoty, nárameníky, rukavice a nakonec plášť. Vzal si pavézu a zvedl sekyru. Cítil se....božsky.

„Tak co kámo, jak se cítíš?“

„Tak, že bych dokázal zabít jakéhokoliv elfa.“

„To taky máš v plánu, ne?“

„Jasně,“ usmál se, „kdy začne ofenzíva, veleknězi?“

„Zítřka o půlnoci, nebudou to čekat.“

„Nechcu vám do toho kecat,“ řekl Chalybs, „ale budou to čekat spíš, já bych spíš zaútočil v poledne, to nebudou čekat.“

„Veleknězi, má pravdu, napadneme je zítřka v poledne, dáš prosímtě vědět ostatním z odboje?“

„Já ne, ale Ignis ano.“

„Jistě a prosím velkenězi, sejdeme se na hřbitově a ten rituál bude tedy dokončen v tu dobu, kdy tam budeme, ne?“

„Jistě, válečníče Ignisův.“

„Dobře, já teď půjdu,“ řekl Dhirdes šel pryč, když na něj zavolal Chalybs: „ty blbe, vem si tenhle hadr, takhle tě zabásnou a pak budem v háji,“ řekl a podal mu kus velkého hadru. Ghirdhes si hadr kolem sebe obmotall a šel po žebříku. Štěstí, že jeho nová zbroj byla relativně lehká, jinak by ten žebřík zničil. Vystoupal, prošel Džirdovou hospodou a zamířil domů. Dorazil do svého domu, svlékl ze sebe hadr, zbroj a převlékl se do civilu. Po té šel znovu ven a obcházel město. Koukal se, kudy by mohli elfové utéct a snažil si ty místa zapamatovat. Také se koukl na bránu, kolik je u ní vojáků a tak dále. Už byl večer, když to celé obhlédl. Zrovna šel zpátky, když ho zastavili 2 taetři. „Co ty dělat?“ zeptal se jeden z nich.

„Obhlížel sem slabá místa.“

„A proč?“

„No.....eh.....abych věděl, kudy by nás mohli napadnout nepřátelé.“

„My ti věřit, ty kapitán milice, my jít a ty taky jít, jo?“

„Jasně,“ řekl a šel. Když dorazil do domu, šel ihned spát, bez převlíkání, bez koupele,

normálně přišel a lehl si. Ráno se probudil pozdě. „Musím si pospíšet, jetli chcu zabít veškeré elfstvo,“ zabrumlal a usmál se nad tím, co řekl. Rychle se oblékl do zbroje, vzal si štít, sekuru a obalil se tím hadrem. Šel na hřbitov co nejrychlejc, ale tak, aby nevzbudil podezření, což je ale těžké, když ste obaleným kusem nějakého hadru. Už viděl hřbitov, když ho zastavil jeden z těch špičatouchých blbů. „Kam jdeš, žebráku?“

„Já...eh..totiž...eh....jdu vzdát úctu všem mrtvým elfům a především tomu, který před měsícem zemřel.“

„Dobře, tak padej!“

„Jistě, pane.“

„PADEJ!“ zařval a Ghirdhes už radši šel na hřbitov, kde už bylo několik lidí. „Vítej,“ řekl jeden z nich, „za chvíli bude rituál ukončen, poznáme to tak, že stromy seschnou.“

„To nás bude bojovat tak málo?“

„Ne, většina je tady schovaná a taky budeme útočit z více míst, sejdem se na hlavním náměstí.“

„Jo.“ Čekali chvíli. Pak další chvíli. Pak ještě další a pak....Ghirdhes uviděl jakousi velmi světle modrou vlnu, která stěží byla vidět. Potom zpozoroval, že strom uschnul. Kývnul na zbytek lidí, strhla ze sebe hadr, vytasil sekuru a vzal si pavézu, kterou měl na zádech. „ZA IGNISE!!!!!!ZA EHRU!!!!!“

„NA ELFY!!!!“ zakřičeli ostatní a rozběhli se. Ghirdhes se rozběhl k tomu elfovi, kterého potkal, když šel ke hřbitovu. Ten jen koukal, mával rukama, něco říkal a vypadal velmi vyděšeně...tedy do doby, než mu Ghirdhes usekl hlavu. Chvíli do něj ještě sekal, když si všiml blížících se taetrů a stínů. „Nechápu, jakto že ještě tady sou,“ řekl si pro sebe a vydal ze sebe válečný pokřik Rozběhl se. Za ním se rozběhlo několik dalších vzbouřenců. Sekl po stínovi, ten sice uhnul, lae ne dost, takže byl na poloviny. Po té Ghirdhes usekl jednu z ruk taetrovi a ještě mu usekl obě nohy. Taetr sice neměl nohy, ale pořád mu zbývali tři páry rukou, takže byl pořád nebezpečný. Máchaů kolem sebe svými zbraněmi, ale naštěstí pro Ghirdhese, zabíjel spíš své spolubojovníky. Chvíli ještě stál na místě a pak se rozhodl seknout. Soustředil se tak moc, že si nevšiml, že jeho sekura se začíná rozehrívát. Sekl. Netrefil se, ale když se jeho sekura, která už mezitím hořela, dotkl země, tak vyšlehli modré plameny a pokračovali pořád rovně, takže spálily taetra a ještě pár stínů. Démoni se začali stahovat. Ghirdhes se začal radit se svými spolubojovníky o taktice. „ŘADA!“ zakřičel. Stoupli si do řady, tak akorát na šířku ulice a zvedli štíty. ŘADO, VPŘED!!!“ Začali postupovat. Těch pár, co měli kopí, tak začali svá kopí astrkat do předu a bodat nepřátelskou první linii. Taetři umírali pod kopími a potom i jinými zbraněmi. Elfí služebníci umírali a byly zatlačováni pomalu k náměstí. Když se dostali na náměstí, už byla většina mrtvá, ale pořád se urputně bránili. Nečekali ale to, že se jimj do zad vpíží někdo další, takže po doražení na náměstí rychle zemřeli. „Co teď, veliteli?“ zeptal se jeden z vojáků.

„Zaútočíme na palác.“

„Jistě pane. Vojáci, shormáždít a pochod na palác!!“ a vojáci vyšli. Cestou potakli pár služebníků a několik elfů, ale všichni padli ve zlomku vteřiny. Dorazili k bráně. Před ní stálo několik taetrů a pár dalších služebníků, které Ghirdhes neznal. Ve jménu La´Khana odejděte, protože pokud nezmizíte, zemřete bolestivou smrtí.“

„Jedinej, kdo tady chcípne seš ty!!! Bratři, ve jménu Ignise, na ně!!!“

„ZABÍÍÍT,“ zařval někdo a okamžitě se všichni na ně vrhli. Po chvílce boje je zabili. Potom se snažili vyrazit bránu, ale moc jim to nešlo. Bušili do ní tak dlouho, dokud nepřišel velekněz. „Mír s vámi,“ řekl a pak se začal modlit k Ignisovi, ať mu dá sílu zničit bránu. Velekněz uchopil bránu do rukou. Z těch se mu začal linout oheň, který začal pohlcovat celou bránu. Po zhruba pěti minutách lehla popelem. Vojáci se začali hrnout dovnitř, jenom Ghirdhes šel za veleknězem a řekl: „Dekuji.“

„Nemáš zač děkovat, Ghirdhesi, válečníče Ignusův,“ odvětil mu a také ššel do elfské

zahrady. Ghirdhes ho ihned následoval. Všichni vojáci čekali. Čekali na něj. „Já sám,“ řekl a vstoupil do paláce. Chvilí šel, zabil služebníky, které cestou potkal. Dorazil před La 'Khanovi dveře. Otevřel a vstoupil dovnitř. „Zrovna o tobě jsem si nemyslel, že bys mě chtěl zabít, ale zdání klame. Nevím, jak ste se dostali tak daleko, přes všechny naše válečníky a přes všechny elfy, ale tady skončíš mojí magií.“

„To těžko, blbe.“

„Zemři.“

„Až po tobě.“ La 'Khan na něj vztáhl ruce, nějak divně je zkroutil a řekl pár ještě divnějších slov. Ghirdhes k němu přistoupil. „Jako?“ stačil ještě La 'Khan říct, než se jeho hlava oddělila od zbytku těla. Sebral tu hlavu. Všel na terasu, zvedl ji nad sebe a zakřičel: „Vidíte bratři? Takhle skončil La 'Khan a tak dopadnou i ostatní, kteří se nás pokusí ovládnout a zotročit. Zabijeme je ve jménu Ignise a budem se jim ještě smát do tváří!!!“

„ZA IGNISE!!!“ Chvilí pořvávali, provolávali slávu a radovali se. Ghirdhes mezitím sešel dolů. Když vyšel ven, tak se málem nemohl ani pohnout, protože se kolem něj nashromáždilo spoustu lidí, kteří mu chtěli poděkovat a kdyby nebylo Chalybsova zásahu, stáli by tam pořád. „Ti sou neodbytní, vždyť si toho nějak moc neudělal.“

„To máš pravdu, jenom sem je zbavil útluhu elfů, jinak nic moc.“

„To jo, ale já sem ti taky vděčnej, být pořád v podzemí je strašný, kdyby to alespoň byla nějaká jeskyně, ale tohle bylo příšerný,“ zasmál se.“

„Není zač, ale ještě musíme zabít zbytek elfů,“ řekl a obrátil se na nejbližšího vojáka, „vojáku, sežeň ještě pár chlapů a začněte prohledávat město.“

„Ano, pane!“

„Zajímavý, že mě pořád poslouchaj,“ otočil se zpátky k Chalybsovi.

„Sám si to řekl, seš pro ně hrdina.“

„To máš asi pravdu.“

„Pane, blíží se k nám nějaká armáda.“

„Armáda? Co mají ve znaku, vojáku?“

„Nevím pane, mě to někdo řekl ať vám to řeknu, ale půjdu se podívat,“ řekl a odběhl.

„Hele kámo,“ řekl Chalybs, „na co potřebuješ vědět, jakěj maj znak?“

„No, víš já sem přece mluvil s armádou ohně, takže by to mohli být oni.“

„Aha, tak to se ke mně do kovárny nedostalo.“

„Pane.....mají ve znaku oheň a meč,“ řekl voják celý zadýchaný.“

„Otevřete bránu!!“ zařval Ghirdhes, „přichází armáda ohně.“

„OTEVŘÍT BRÁNU!!!!“ zaslechl Ghirdhes a vydal se k ní. Jeho armáda ho následovala. Postupně se k nim přidali zbytky obyvatel, hlavně ženy a děti. Dorazili k bráně. Chvilí čekali, než došla armáda ohně. Ve předu šel ten, se kterým Ghirdhes mluvil. „Znovu se potkáváme, človíčku.“

„Je mi ctí,“ řekl Ghirdhes a poklekl. Koukl se dozadu a uviděl, že ostatní taky klečí.

„Vstaňte, elfí hrozba ještě není zažehnána.“

„Co tím myslíš?“

„Sice ste zabili elfy zde, ale nějak se to dostalo k ostatním elfům, skrz nějaké kouzlo, nebo co.“

„Ale my sme magii zablokovali.“

„Možná ste zablokovali tu normální magii, ale tahle se tak trochu neřídí normálními pravdily, je to prostě moc složité, hlavní je, že sme zachytili tu zprávu a elfové sebrali vojsko a chtějí na vás zaútočit.“

„Děkujeme, jenom mám na vás prosbu, pomůžete nám?“

„Jistě a teď vstaňte, budeme se připravovat,“ řekl a pak se otočil ke svým vojákům, „utábořte se před městem, do města pudeme, až bude před útokem.“ Vojáci mu nijak neodpověděli, jenom se dvakrát praštili do hrudi a šli. „Zítřka si o tom promluvíme,“ dodal ještě a vyšel za svými vojáky. Ghirdhes ještě slyšel rozhovor mezi ním a jedním vojákem :

„Pane, dobyli Třebechský les.“

„Třebechský les...Třebechský les.... nemyslíš Třebechskou pustinu?“

„Ne, pane, byla to sice pustina, ale jak nás tam napadlo těch moc elfů...a víte, že se po smrti mění ve stromy...no tak vznikl Třebechský les.“

„No jo, já zapoměl...to ale vyřešíme potom, toto je aktuálnější problém a teď běž.“

„Ano, pane.“

Příštího dne, přišel za Ghirdhesem a mluvili spolu do té doby, než se schodli. Pak začli uskutečňovat plány. Elfí armáda sice byla daleko asi tři týdny chůze daleko, ale byli to elfové, takže očarovali sebe, služebníky a zotročené lidi, aby šli rychlejc, o hodně rychlejc, takže by měli přijít za týden. Ghirdhes si na té armádě všiml pár věcí. Třeba, že tam byly i ženy-válečnice. A taky, že to není armáda ohně, ale je to Řád ohně. Vypadalo to, že je v ní vícero ras a všechny se k těm druhým chovali s úctou.. Takhle chtěl Ghirdhes, aby to ve světě bylo, ale bylo to jenom jeho zbožné přání.

O týden později....

Ghirdhes stál pod hradbami, u brány. Elfové se už blížili. Rick, tak se jmenoval vůdce Řádu ohně, vydával rozkazy nahore na hradbách. „PALTE!“ zakřičel. „MÁGOVÉ, ZAČNĚTE!“ Ghirdhes si vzpoměl na plán. Nejdříve měli začít střílet lučištníci a pak se k nim měli přidat mágové. Chvíli takhle budou decimovat nepřátelské řady a pak se sešle velký oslňující záblesk, který oslepí nepřátelské vojsko a tehdy přijde na řadu pěchota, která vyběhne a zaútočí na nepřítele. Ano, byl to prostý plán, ale mohl vyjít. Dostali znamení. Brána se otevřela a všichni se rozběhli. Ve předu byli kopiníci a za nimi ostatní (jízdu neměli). Kopiníci se zakousli do elfské armády a pronikali čím dál hloubš. Přestali postupovat. Nakones se ke Ghirdhesovi začali dostávat nepřátelé. Sekl po něm a pak po dalším.. Oba dva padli na zem mrtví. Ghirdhes sekal do nepřátel a už mu bylo jedno, že to jsou lidé, byly to jeho protivníci, hrozba pro jeho domov. Většina lidí, kteří sloužili elfům už padlo. Zastavil se. Viděl tu spoušť, byl to masakr, ale naštěstí, nezemřelo moc jeho válečníků, zemřeli jenom ti sloužící elfům. Zafoukal vítr a zvedl se prach. Když prach spadl, byly u nich služebníci a elfové. „Vida, vida, hoši, stojíme před tím, který zabil samotného La´Khana, tohodle si musíme vychutnat,“ řekl jeden z elfů a začal kouzlit. Ghirdhes se na ně rozběhl s válečným pokřikem. Když sekl, jakoby na něco narazil, ale to něco povolovalo. Viděl, že runy na jeho sekyře září a že ještě jeho sekyra hoří modrým plamenem. Prosekl to a usekl elfovi ruku. Rozpráhl se a ještě mu usekl hlavu. Náhle ho něco odmrštilo několik metrů daleko. Když se zvedal, všiml si, že všude kolem probíhá bitva

„Parchanti elfáctí,“ zakřičel a znovu se na ně vrhnul. Narážela do něj kouzla, ale jemu se nic nestalo, nejspíš proto, že ho chránil Ignis. „Za Ignise!“ zařval a zabil jednoho z elfů. Když už zabil předposledního, ten poslední řekl: „Jakto, že na tebe naše kouzla nefungují?“

„Můj bůh mě chrání, ale ten tvůj se na tebe vykašlal,“ odpověděl mu a zabil ho. Uslyšel rohy. Zbytek Řádu ohnězaútočil na elfy. Po další hodině boje už byli elfové poraženi. „Vyhráli sme!“ zvolal někdo a někdo zase jásal: „Nakopali sme těm špičatouchým sviním zadky!“ Ke Ghirdhesovi přistoupil Rick, který byl celý od krve, ale nejpravděpodonějc né jeho vlastní. „Bojovali ste dobře.“

„Díky.“

„Mám pro vás jednu nabídku, staňte se členy Řádu ohně.“

„Bude nám ctí.“

„Dobře, zítra složíš slib věrnosti.

„Dobře.“

Příštího dne....

Ghirdhes klekl před Rickem a začal odříkávat: „Já, Ghirdhes, Ignisův válečník, ti skládám přísahu, Ricku ohnivý, že se přidáme k Řádu ohně a budeme bojovat proti elfům, zabíjet je a vraždit, také ti přísahám, že tě budeme poslouchat a bude-li to nutné, zemře me pro tebe.“

„Přisaháš na svoji čest?“ zeptal se Rick.

„Ano tak.“ Ghirdhes vstal a odešel plnit své státnické povinnosti. Ještě teď nemohl uvěřit, že první věc, kterou po bitvě všichni udělali, byla ta, že ho zvolili králem Ehry. Byl šťastný, že osvobodil své lidi a že zabil nějaké ty elfy...

Konec

...ale ve světě Nard není klid, tato bitva vlastně byla nadějí pro ty, kteří byli utlačováni elfy a chtěli se osvobodit. Proto se tato bitva pojmenovala bitvou o ztracenou čest, neboť si vybojovali čest, kterou ztratili, díky tomu, že se podvolili.